

Fakt, že se Terezín stal místem utrpení českého národa, se hluboce vryl do národního povědomí. Úloha Terezína v nacistických plánech tzv. "konečného řešení židovské otázky" už tak snadno do tohoto povědomí nepronikla. Důvodů pro tento neuspokojivý stav bylo více, měly kořeny především v zásadách tzv. kulturní politiky bývalého režimu úzce spjaté s politickou strategií celého východního bloku, který pojem židovství a potažmo sionismus vykládal zcela jednostranně a účelově. Ten poslední byl prezentován jako "reakční šovinistická ideologie a politika židovské buržoazie. Vznikl koncem 19. století a vyvinul se hlavně pod heslem vytvoření židovského státu v Palestině a přesídlení všech Židů do nového státu."¹⁵³ Tento přístup nebyl ničím jiným než instrumentálním vyjádřením skutečných geopolitických zájmů SSSR a jeho satelitů v oblasti Blízkého východu a občas byl využíván na vnitropolitické scéně jednotlivých států jako argument nutný pro odstranění odpůrců režimu - např. v Československu během procesu se Slánským, v Polsku na jaře 1968 či v podobě téměř pravidelně přikrmovaného antisemitismu v SSSR.

Následky tohoto přístupu se samozřejmě musely projevat ve všech sférách společenského života a nevyhnul se jim ani terezínský Památník. Trvalé potlačování prezentace utrpení Židů došlo tak daleko, že český návštěvník Památníku se o ghettu nedověděl nic, a zahraniční návštěvník, pokud pocházel z demokratického světa, který dobře věděl, čím byl Terezín pro evropské Židy, nechápal, co vlastně navštívil a odcházel z Malé pevnosti, která byla jediným objektem určeným k prohlídce, zcela zmaten.